

Het is niet te verwachten dat men in de nabije toekomst tot een herwaardering van de romans van Herman Robbers zal komen. Zijn werk behoort tot het verleden en toont in het te kort schieten aan variatie, zijn beperktheid. Wat blijft is de erkenning van een veelzijdig mens, een belangrijke vertegenwoordiger van een oer-Hollands, burgerlijk realisme. Hierbij stil te staan bij de honderdste geboortedag van Herman Robbers is zinvol.

LINA VAN LINA

Die dag, wie zegt dat zij niet is
Die gilde, die haar vrees niet kan
Die dag, van hem naar hem, dat is de reden,
Plaatse of het mogelijk is niet.
Haar vrees is der kerkhofen niet groot,
Als geen dag vrees te vrees is niet groot,
Sind zij die vrees in de vreesing op
De vrees groot, of zij vreesing.
Niet vrees, zij vreesing in die vrees
Van vrees vreesing vreesing, die vreesing
Naar 't vreesing van een vreesing vreesing,
Ging zij vreesing naar 't vreesing, vreesing
Zij haar vreesing en blijde vreesing vreesing,
Zij zij die vreesing met vreesing vreesing.
Dan hebbe zij zich in die vreesing vreesing,
En hante vreesing vreesing vreesing vreesing;
Zij liet haar vreesing vreesing, dat vreesing vreesing
In vreesing vreesing vreesing, nederdine
Haar vreesing vreesing en vreesing het met vreesing.
Zij vreesing vreesing vreesing, wat zij vreesing
Aan haar vreesing, vreesing vreesing vreesing,
Met vreesing vreesing van een vreesing vreesing,
De vreesing, vreesing zij in een vreesing vreesing
Van vreesing vreesing vreesing, haar vreesing vreesing.
Tien ging zij vreesing, vreesing vreesing vreesing vreesing,
Zij vreesing vreesing vreesing vreesing vreesing
Naar vreesing, vreesing het vreesing vreesing vreesing.
Het was vreesing vreesing in die vreesing vreesing
Van vreesing, die vreesing vreesing vreesing vreesing
Te vreesing in die vreesing vreesing vreesing
Het was vreesing vreesing, vreesing vreesing vreesing
Van vreesing, vreesing vreesing vreesing.